

navnlig Konkursen ikke til Skade for alle Kreditorerne udsættes paa en Tid, hvor den bør indtræde. Men, naar man nu vil se hen til alle de Paragrafer i samme Affnit, der handle herom, §§ 42 og 44 og de andre Paragrafer, saa vil man finde, at der ved dem er tilveiebragt tilstrækkelig Sikkerhed i saa Henseende. I § 42 af Lovforslaget er der saaledes givet Enhver, der har en forfalden Fordring, som ikke behørig fyldestgjøres, Ret til at kræve Debtors Bo taget under Konkurs, saasnart han kan oplyse saadanne Omstændigheder, at det maa anses for godtgjort, at Boet er utilstrækkeligt til Betalingen af Debtors Gjæld. I § 44 gives der dernæst enhver Kreditor Ret til, naar en Debitor ikke kan betale forfalden Gjæld, da at bestikke ham til Betaling, og, hvis den saa ikke efter 14 Dages Forløb er modtagen, da at forlange Boet taget under Konkurs. Og endelig vil efter selve § 43, selv naar den bliver ændret saaledes, som Mindretallet under Nr. 15 foreslaar, enhver Fordringshaver baade af forfalden og ikke forfalden Gjæld kunne kræve, at Boet tages under Konkursbehandling, saasnart det, man kalder en Betalingsstandsning, indtræder. Der er saaledes, synes det mig, sørget tilstrækkelig for Kreditorerne, baade for dem med forfaldne Fordringer og for dem med ikke forfaldne Fordringer, og den eneste Klasse af Kreditorer, som der endnu kunde være Spørgsmaal om, og som man ogsaa af Betænkningen ser, at Flertallet i Udvalget har havt særlig Tænke for, er de fraværende Kreditorer, som jo kunne være uvidende om, at en Betalingsstandsning har fundet Sted. Men dette Hensyn til de mulig fraværende Kreditorer forekommer mig væsentlig at hvile paa to Forudsætninger, som jeg neppe tror ere rigtige. Den ene Forudsætning er den, at den fraværende Kreditor tænkes uvidende om, at et saa betydningsfuldt Moment, som en Betalingsstandsning efter den foreslaaede Lovs Udkommen vil være, har fundet Sted. Saaledes som Forholdene nu ere, med de hurtige Kommunikationsmidler, er det imidlertid neppe at antage, at dette ofte vil indtræde. Dertil kommer jo, at enhver forsigtig og forstandig Handlende dog i Reglen veed nogenlunde Besked forud om Debtors Forhold.

Det er ganske vist, at denne Kundskab, forsaavidt Debtors egentlige Formuesforhold angaar, ofte er meget mangelfuld; men dette gjælder jo ligesaa fuldt om Kreditorerne paa Pladsen som om de fraværende Kreditorer. Forfjellen vil, saaledes som Alt nu stiller sig med Hensyn til Handelsforholdene, være overordentlig ringe. Den anden Forudsætning, hvortil jeg sigter, er den, at en saaledes fraværende Kreditor vilde, dersom han vidste, at en Betalingsstandsning havde fundet Sted, kræve Konkurs. Jeg tror heller ikke, at denne Forudsætning er rigtig. Kreditorerne ville i Reglen sige: Kan Manden, der er i Forlegenhed, og som af den Grund har undladt at betale forfalden Gjæld, faae Lov til at sidde roligt hen, saa er der meget mere Chance for, at hans Sager kunne komme i Orden, end dersom vi nu tvinge ham til Konkurs. Man tro ikke, at dette, at blive tvungen til Konkurs, selv om denne fører til et nogenlunde gunstigt Resultat, kan være en ligeegyldig Søg for Debitor. Det vil som oftest efter min Mening svække hans Kredit meget mere, end om han i kortere eller længere Tid undlader at betale forfalden Gjæld, og Følgen heraf vil derfor ogsaa være den, at baade fraværende og nærværende Kreditorer som oftest ville finde det raadeligere at lade Debitor hense uden at tvinge ham til Konkurs. Men det synes mig nu dog, at det vilde være et urigtigt Forhold, om man baade imod alle eller i alt Fald de fleste Kreditors Ønske og tillige imod Debtors Ønske paalagde ham en Forpligtelse til selv at anmeldte, at han havde ophørt for en Tid at betale forfalden Gjæld. — Jeg skal derhos endnu sammenstille den omhandlede § 43 med Lovforslagets § 46. Det vil ses, at disse to Paragrafer omhandle de to Tilfælde, hvori der af Debitor forlanges Selvanmeldelse af Boet til Konkurs, det vil sige efter Lovforslaget, som det foreligger, thi efter Mindretallets Forslag vil jo, hvis det vedtages, Fordringen, forsaavidt § 43 angaar, falde bort. Men der fremkommer nu her, synes det mig, en besynderlig Ulighed. Efter § 46 kan en Mand nemlig sidde hen i flere Aar med en Status, der bestandig viser en stigende Underbalance, og han kan paa den